

الدركم سكر و ارباب: وما شربوا منها ولكنهم هم يشربون
بشيء يشبهوا يشبهه وهو شيء كواربده شد ارباب شتم
و ادر و موبل الكصار و در مطليات صوفيه اثر عبارت
از عالم انسانی و اشتداد نعمت با بشی اجم بھای
اروت و قد صدمه قوله هنا صفة مصدر مجزوف و في ارباب
اهل الدرب شربنا بشی الم **میگوید** خوشگوار است با و هجرت
و از به متوطنان متوسط الحال و بر عالم انسانی را کرب
از با و از بس برده تمام افعالی و صفاتی بسیار است
و اندک از فعل با وجود و هستی بوده و حال آنکه بنویسند
چون منتهم بیان از صرف آن با و جوعه خورده و لیکن
وقد و اندیشه ان کرده اند کرد اند **در بابی** آنرا کویا
خم مرست شکر نه نابرده پیاده دست از دست شکر
بجوع خورند و لیکن چون که شکر **باید** مرست شکر
مست شدند **وقال** قد سکن و عندی **استنما** شکر
مست استنما و ان **بشی** انظم الشو به الفتح و کبر و تم بعضی

انه سمع فيه شوة بالكبر شاة انظم نشاة و نشاة بالبدن
از باب چهارم تجلی بلیاد بلا کمنه شد از باب شتم **میگوید**
تزدیک من است از ان فی سستی برستی من معلوم شود
از نشا من درن عالم و با من جا و ان آن سستی بیاید
اگر چه استخوانهاست که قوم من و استخوان بدن است
در بابی برین ز وجود من نشا ناپود و نه عشق تو شکر
چون خوی هموده **در** ان مرستیم ز بود خوشش هموده **بگوید**
شود او استخوان من هموده **وقال** قد سکن **علیک** **بما** شرب
ان شکر **من** حبابه **فدک** **من** انظم **البحر** **هو** انظم شرب
صرف ای محبت غیر مزوج مزج شرب من حبابها پیچفت
شرب را از باب اول العدل آهنا بمنی معدل عن عدل
الطریق عدد و لا یکنش از راه از باب دوم انظم بالفتح
ما الکنسان و بر لفظا طلمیة ظلم استم کرد برور از باب دوم
میگوید بر تو باد که در ان کوشی که ان مرست شکر
و اگر مرست توانی و حواجر که مزوج کرد انی باز خور را